

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem JUDr. Pavlem Kumprechtem ve věci žalobce: **T. V.**, zast. JUDr. Janem Juračkou, advokátem se sídlem AK ve Znojmě, Tovární 7, proti žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina**, Žižkova 57, Jihlava, PSČ 587 33, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 5. 2012, číslo jednací: KUJI 33173/2012, sp. zn. OOSČ 419/2012 OOSC/131/AS/2, t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á .

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Městský úřad Havlíčkův Brod vydal dne 2. 4. 2012 pod č.j. DOP/3894/2011-8, rozhodnutí, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4. zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), za což mu byla uložena pokuta ve výši 2.000,--Kč a povinnost nahradit státu náklady přestupkového řízení ve výši 1.000,--Kč. Proti tomuto rozhodnutí se žalobce odvolal a žalovaný rozhodl o tomto odvolání rozhodnutím ze dne 16. 5. 2012, číslo jednací: KUJI 33173/2012, sp. zn. OOSČ 419/2012

OOSC/131/AS/2, tak, že je v části výroku změnil a ve zbytku potvrdil. Výrok o výši trestu a povinnosti k náhradě nákladů řízení zůstal nedotčen. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného včas podanou správní žalobou, kterou odůvodnil v podstatě následujícím způsobem.

Po popsání předmětu žaloby žalobce uvedl, že se daného přestupku, tedy že dne 8. 7. 2011 v 15,54 hodin, na silnici č. I/38 mezi obcemi Jihlava a Havlíčkův Brod, u osady Skřivánek, kde je místní úpravou v návaznosti na ust. § 18 odst. 6 zákona o silničním provozu nejvyšší dovolená rychlost mimo obec snížena na 70 km/h, jel jako řidič osobního vozidla zn. BMW 523, RZ 2J6 6284, rychlostí 103 km/h, respektive po odečtení možné tolerance 99 km/h, nedopustil. Na to zdůraznil, že správní orgán prvního stupně projednal věc v jeho nepřítomnosti, aniž by pro takový postup byly splněny obligatorní podmínky. Byl totiž nemocen, přičemž potvrzení lékaře o tom odeslal prvoinstančnímu správnímu orgánu dopisem z pošty ve Znojmě dne 30. 3. 2012. Na tuto omluvu ale správní orgán nereagoval, věc projednal a rozhodl o ní. V důsledku toho se prý žalobce nemohl k věci vyjádřit, čímž bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces. V uvedeném postupu spatřoval porušení čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, podle něhož má každý právo, aby jeho věc byla projednána veřejně, bez zbytečných průtahů a v jeho přítomnosti, jakož i § 74 odst. zákona ČNR č. 200/1990 Sb., o přestupcích, v platném znění (dále jen „přestupkový zákon“) a § 4 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, v platném znění, dále jen „správní řád“. Pod bodem VII. žaloby provedl žalobce výčet všech právních ustanovení, jež měla být postupem správních orgánů na řízení zúčastněných porušena, ovšem v podstatě jen v rozsahu jejich obecných povinností při vedení správního řízení. Z uvedených důvodů navrhoval zrušit jak žalované rozhodnutí, tak i rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu, jež mu předcházelo.

Žalovaný se vyjádřil k žalobě podáním ze dne 30. 7. 2012. Odkázal přitom na obsah odůvodnění napadeného rozhodnutí, které měl za zákonu odpovídající, přičemž pochybení nespatořoval ani v koncepci výroku žalovaného rozhodnutí, když část prvoinstančního rozhodnutí změnil a ve zbytku je potvrdil. Proto navrhoval žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

K projednání žaloby nařídil krajský soud na 31. 10. 2013 jednání. Žalobce při něm setrval na svých dosavadních stanoviscích k věci, zejména opakovaně zdůrazňoval, že mu nebylo umožněno se k věci vyjádřit před vydáním rozhodnutí, ačkoliv se jednání nařízeného na den 2. 4. 2012 nemohl zúčastnit z důvodu nemoci. Žalovaný se z účasti na jednání krajského soudu předem omluvil. Poté krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního, zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), přičemž dospěl k následujícím zjištěním a právním závěrům.

Stěžejní žalobní námitkou žalobce bylo, že přestupek byl projednán v řízení před prvoinstančním správním orgánem v jeho nepřítomnosti, a to v rozporu s § 74 odst. 1 přestupkového zákona. Podle něho totiž „O přestupku koná správní orgán v prvním stupni ústní jednání. V nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez

náležitě omluvy nebo důležitého důvodu.“ Žalobce tvrdil, že se z účasti na jednání řádně omluvil z důležitého důvodu.

K tomu krajský soud ze správního spisu předně zjistil, že prvoinstanční správní orgán předvolával žalobce k projednání daného přestupku opakovaně. Poprvé tomu bylo podáním ze dne 21. února 2012, zn. DOP/3894/2011-4, jímž bylo nařízeno jednání na den 14. března 2012. Jednání se však neuskutečnilo, když se z neúčasti na něm žalobce předem omluvil z důvodu nemoci, kterou doložil rozhodnutím o dočasné pracovní neschopnosti. Proto byl žalobce předvolán k projednání přestupku znova, a to podáním ze dne 14. března 2012, zn. DOP/3894/2011-6. V tomto druhém případě bylo jednání nařízeno na den 2. dubna 2012 (pondělí) v 9.00 hodin. Rovněž v tomto předvolání byl žalobce řádně poučen o svých právech, jakož i o následcích spojených s jeho nedostavením se k jednání bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu nebo pokud by se k projednání přestupku odmítl dostavit. Předvolání bylo žalobci doručeno dne 23. 3. 2012, jak je zřejmé z jeho podpisu na doručence. V protokolu z jednání ze dne 2. 4. 2012 je pak zaznamenáno, že se žalobce k jednání bez omluvy nedostavil. Poté již následuje ve správním spisu prvoinstančního správního orgánu jeho rozhodnutí o přestupku ze dne 2. dubna 2012, zn. DOP/3894/2011-8, které měl žalobce připraveno k vyzvednutí na „své“ poště dne 3. 4. 2012. Tato skutečnost svědčí o tom, že prvoinstanční správní orgán musel skutečně ve věci rozhodnout bezprostředně poté, co se žalobce k jednání nedostavil. Ve správním spisu dále následuje pod č. 27 listina, nazvaná jako „omluva z předvolání zn. DOP/3894/2011-6“, podepsána žalobcem, na níž je razítko podatelny města Havlíčkův Brod s datem 2. 4. 2012. Je v ní uvedeno následující: „Já T. V. narozen X trvale bytem X, přechodně X, se tímto omlouvám z neúčasti při správním řízení plánovaného k 2. 4. 2012 – pondělí v 9:00 vzhledem k závažným zdravotním důvodům, které mi nedovolují účast. Zároveň žádám o nový termín předvolání. K odůvodněnému stavu přikládám kopii lékařské zprávy“. Touto lékařskou zprávou je zdravotní záznam ze dne 29. 3. 2012, z 15,15 hodin, který vystavila MUDr. I. P., odborná plicní lékařka, tedy tatáž lékařka, která žalobci vydala rozhodnutí o pracovní neschopnosti, jímž se omluvil z neúčasti na jednání prvoinstančního správního orgánu nařízeného předtím na den 14. 3. 2012. Uvedený zdravotní záznam není rozhodnutím o dočasné pracovní neschopnosti, neboť je pouhým souborem údajů o zdravotním stavu žalobce a neplynou z něho pro žalobce žádná práva, povinnosti či omezení, jež by mu bránily v účasti na nařízeném jednání.

V odvolání proti prvoinstančnímu správnímu rozhodnutí (viz strana 31 správního spisu) žalobce uvedl, že se nemohl zúčastnit jednání, neboť byl nemocen, a proto se z neúčasti na něm omluvil, přičemž zaslal prvoinstančnímu správnímu orgánu zmíněný zdravotní záznam. Dopis předal na poště k přepravě dne 30. 3. 2012 v domnění, že mu bude doručen nejpozději 1. 4. 2012. K věcné stránce pouze uvedl, že se přestupku nedopustil.

Žalovaný odůvodnil žalované rozhodnutí v podstatě tím, že v předmětném úseku pozemní komunikace je místní úpravou provozu snížena nejvyšší dovolená rychlost mimo obec na 70 km/h dopravní značkou č. B 20a „Nejvyšší dovolená

rychlost“, a právě k jejímu porušení protiprávním jednáním žalobce došlo. Správní orgán I. stupně podle žalovaného správně popsal, že se jedná o místní úpravu provozu na pozemních komunikacích, a proto přikročil pouze ke změně příslušného porušeného ustanovení zákona o silničním provozu. Tato změna nezasáhla do správně vymezeného protiprávního jednání žalobce, šlo fakticky jen o upřesnění porušené povinnosti vyplývající v daném případě z předmětné dopravní značky. Žalobce totiž porušil § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, které stanoví, že při účasti na provozu na pozemních komunikacích je každý povinen řídit se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace.

K hlavní odvolací, respektive žalobní námitce, žalovaný uvedl následující:

Správní orgán I. stupně věc přestupku projednal a rozhodl o něm v souladu s ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích v nepřítomnosti žalobce (obviněného). V nepřítomnosti obviněného z přestupku lze totiž věc projednat tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu. Správní orgán I. stupně konal ústní jednání dne 2. 4. 2012 v 9:00 hod. za situace, kdy mu nebyla doručena žádná omluva a ani nebyl kontaktován ze strany obviněného a informován o tom, že se z jednání omlouvá. Pro projednání přestupku v nepřítomnosti obviněného tak byly naplněny zákonné podmínky, tj. že se obviněný bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu nedostavil k nařízenému ústnímu jednání. Správní orgán I. stupně obdržel interní poštou podání obviněného doručené dne 2. 4. 2012 až po konání ústního jednání, a také až po vydání napadeného rozhodnutí. Přílohu podání obviněného ze dne 2. 4. 2012 tvoří zdravotní záznam ze dne 29. 3. 2012 (15:15 hod.), přičemž obviněný postupoval v rozporu s ust. § 59 správního řádu, kde je zakotvena pro předvolané osoby povinnost bezodkladně se správnímu orgánu I. stupně omluvit z ústního jednání s uvedením důvodů. O této povinnosti byl obviněný řádně poučen v předvolání k ústnímu jednání na den 2. 4. 2012. V této souvislosti je nutné zdůraznit, že obviněnému muselo být zřejmé, že pokud učiní písemné podání vůči správnímu orgánu I. stupně prostřednictvím poskytovatele poštovních služeb v pátek dne 30. 3. 2012, bude toto podání doručeno správnímu orgánu I. stupně nejdříve v průběhu pondělí dne 2. 4. 2012. Odvolacímu správnímu orgánu (žalovanému) není zřejmé na základě jaké úvahy dospěl obviněný (žalobce) k závěru, že pošta doručí správnímu orgánu I. stupně písemnosti v neděli dne 1. 4. 2012, tj. mimo pracovní dny.

Z uvedeného žalovaný dovozoval, že si žalobce musel být vědom toho, že jeho podání nebude včasnou omluvou ve vztahu k termínu konání ústního jednání, nýbrž omluvou opožděnou, a současně bez důvodu spoléhal na to, že správní orgán I. stupně neprojedná věc v jeho nepřítomnosti ve smyslu § 74 odst. 1 přestupkového zákona. Dodal, že zákonem stanovená podmínka bezodkladnosti omluvy vůči správnímu orgánu I. stupně má zajistit, aby byla omluva činěna předvolanou osobou ještě před vlastním úkonem správního orgánu I. stupně, tj. před konáním ústního jednání, protože pouze tehdy má své opodstatnění. Z uvedeného dovodil, že na straně žalobce (obviněného) neexistovaly objektivní důvody, pro které by nemohl učinit včasnou, tj. náležitou omluvu a za dané situace správní orgán I. stupně postupoval v souladu s § 74 odst. 1 přestupkového zákona a věc projednal a rozhodl v nepřítomnosti obviněného (žalobce).

K námitce obviněného (žalobce), že se přestupku nedopustil, žalovaný uvedl, že spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu bylo spolehlivě a bez jakýchkoli pochybností prokázáno na základě provedeného dokazování, a to zejména záznamem o přestupku pořízeným silničním radarovým rychloměrem RAMER 7CCD a ztotožněním obviněného (žalobce) jako řidiče předmětného vozidla. A pokračoval, že: „Ze záznamu o přestupku pořízeného silničním radarovým rychloměrem RAMER 7CCD, který je součástí spisového materiálu, jednoznačně vyplývá naměřená hodnota rychlosti jízdy vozidla řízeného obviněným v daném prostoru pozemní komunikace, tj. silnice č. I/38 u osady Skřivánek, dne 8. 7. 2011 v 15:54 hod. Ze záznamu o přestupku je jednoznačně seznatelné, že obviněný v předmětné době na přesně identifikovatelném místě dané pozemní komunikace jel nedovolenou rychlostí, přičemž mu byla v úseku s nejvyšší dovolenou rychlostí 70 km/h naměřena rychlost 103 km/h a při zvážení možné odchylky měřicího zařízení $\pm 3 \%$, mu byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 99 km/h, čímž překročil nejvyšší dovolenou rychlost, a svým protiprávním jednáním spočívajícím v porušení ust. § 4 písm. c) zákona o silničním provozu spáchal přestupek dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu. Obviněný byl na místě hlídkou policie ztotožněn tak, jak je průkazné z oznámení policie, č.j. KRPI-45104/PŘ-2011-161606.

Z ověřovacího listu č. 5/11 silničního radarového rychloměru RAMER 7CCD vyplývá, že předmětný rychloměr byl ověřen jako stanovené měřidlo, bylo prokázáno, že má požadované metrologické vlastnosti a lze jej používat v souladu s právní úpravou metrologie. Doba platnosti ověření rychloměru končila dne 12. 1. 2012.“

Podle žalovaného byl tedy žalobce řádně a včas předvolán k nařízenému ústnímu jednání, byl řádně poučen o právním následku nedostavení se bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu, přesto se bez omluvy k nařízenému ústnímu jednání nedostavil, a proto proběhlo nařízené ústní jednání bez jeho účasti v souladu s § 74 odst. 1 přestupkového zákona. Krajský soud se s výsledkem tohoto posouzení ztotožnil, a to z následujících důvodů.

Podle čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod má každý právo, aby jeho věc byla projednána v jeho přítomnosti a aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům. Toto ustanovení čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod obsahově zjevně souvisí se zárukami práva na spravedlivý proces podle čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (vyhlášena pod č. 209/1992 Sb.), ve znění pozdějších protokolů (dále jen „Úmluva“), které se mimo jiné uplatní při rozhodování o oprávněnosti jakéhokoli trestního obvinění.

Evropský soud pro lidská práva vykládá pojem trestního obvinění autonomně a vychází z jeho materiálního chápání. Z hlediska judikatury tohoto soudu lze řízení o přestupku považovat za řízení, v němž se rozhodovalo o oprávněnosti trestního obvinění ve smyslu čl. 6 Úmluvy. Tomuto závěru svědčí v první řadě všeobecná povaha přestupků a řízení o nich. Pro tento závěr hovoří dále punitivní povaha i tvrdost sankcí, které za spáchání přestupků mohou být uloženy. V úvahu je třeba vzít i subsidiární poměr trestných činů k přestupkům (přestupek a trestný čin se odlišují především intenzitou újmy způsobené chráněnému společenskému zájmu). Konečně

i pojem správní trestání, jímž je v nauce označován podobor správního práva, do něhož spadá i přestupkové právo, ospravedlňuje závěr, že obvinění z přestupku je svou povahou obviněním trestním. Je-li řízení o přestupku řízením o oprávněnosti trestního obvinění ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy, požívá i obviněný z přestupku dalších minimálních práv, mimo jiné, i práva mít přiměřený čas a možnosti k přípravě své obhajoby, práva obhajovat se osobně nebo za pomoci obhájce podle vlastního výběru nebo, pokud nemá prostředky na zaplacení obhájce, práva, aby mu byl poskytnut bezplatně, jestliže to zájmy spravedlnosti vyžadují, a práva vyslýchat nebo dát vyslýchat svědky proti sobě a dosáhnout předvolání a výslech svědků ve svůj prospěch za stejných podmínek jako svědků proti sobě [viz čl. 6 odst. 3 písm. b), c) a d) Úmluvy]. Efektivní uplatnění všech těchto práv samozřejmě předpokládá, že obviněnému z přestupku budou vytvořeny podmínky pro to, aby projednání trestního obvinění mohl být přítomen. Z tohoto důvodu také čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod prohlašuje právo každého, aby jeho věc byla projednána v jeho přítomnosti, za právo základní požívající ústavněprávní ochrany. Práva garantovaná v čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod se proto nutně musí vztahovat na řízení, v němž je rozhodováno o oprávněnosti trestního obvinění ve smyslu čl. 6 Úmluvy, tj. i na řízení o přestupcích před nalézacím správním orgánem. Aplikovatelnost čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod na řízení o přestupcích lze ostatně dovodit i z názvu hlavy páté této Listiny (právo na soudní a jinou právní ochranu) i vzhledem k obecnému charakteru práv garantovaných v čl. 37 a 38 Listiny základních práv a svobod (srov. i nálezy Ústavního soudu ze dne 11. 3. 2004, sp. zn. II. ÚS 788/02).

Krajský soud konstatuje, že prvostupňový správní orgán projednal a rozhodl věc obviněného z přestupku (žalobce) v jeho nepřítomnosti, když vycházel z toho, že se před konáním ústního jednání dne 2. 4. 2012 náležitě neomluvil, respektive způsob jeho omluvy jde proti smyslu ustanovení § 74 odst. 1 přestupkového zákona.

K tomu třeba uvést, že přestupkový zákon koncipuje řízení o přestupku v prvním stupni jako řízení s ústním jednáním za přítomnosti obviněného z přestupku. Ústním projednáním přestupku před správním orgánem I. stupně za účasti řádně předvolaného účastníka je tedy sledována a také garantována právní jistota spolehlivého zjištění skutkového stavu věci a prokázání viny či neviny, jakož i právo na spravedlivý proces. Vzhledem ke klíčovému významu ústního jednání v přestupkovém řízení a vzhledem k závažnosti následků nedostavení se k tomuto jednání musí proto být předvolání učiněno v takové formě, která nevzbuzuje pochybnosti, zda obviněný z přestupku byl řádně předvolán.

Stejný klíčový význam má ovšem i řádné posuzování dalších zákonných podmínek umožňujících projednat věc v nepřítomnosti obviněného z přestupku, kterými jsou odmítnutí obviněného dostavit se k projednání věci nebo nedostavení se obviněného z přestupku bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu. Jelikož v oblasti správního trestání platí princip presumpce neviny a z něho vyplývající zásada rozhodování v pochybnostech ve prospěch obviněného, je potom třeba každou pochybnost v uvedených směrech vykládat ve prospěch obviněného z přestupku. Pochybnosti o tom, zda byl obviněný k ústnímu projednání přestupku

řádně předvolán, tj. zda měl možnost vyjádřit se ke všem skutečnostem, které se mu kladou za vinu, k důkazům o nich, a možnost navrhnout důkazy na svou obhajobu, a o tom, zda se odmítl dostavit k projednání věci nebo zda se nedostavil bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu, postihují ve svém důsledku i zjištěný skutkový stav věci, který se stal podkladem pro správní rozhodnutí.

Lze tak shrnout, že obviněný z přestupku má v řízení o přestupku, který je mu kladen za vinu, základní právo, aby věc byla projednána v jeho přítomnosti, tj. má právo být přítomen ústnímu jednání o přestupku podle § 74 přestupkového zákona, ledaže by odmítl, ač byl řádně předvolán, se k projednání přestupku dostavit, nebo se nedostavil bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu. Pokud by se tedy ústní jednání konalo v nepřítomnosti obviněného z přestupku, aniž by byly splněny zákonné podmínky ustanovení § 74 odst. 1 zákona o přestupcích, došlo by k porušení základního práva tohoto obviněného podle čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.

Vzhledem k již výše uvedenému krajský soud konstatoval, že žalobce byl řádně předvolán k ústnímu jednání, které bylo nařízené na 2. 4. 2012. Šlo tedy dále o to, zda měl žalobce ke své neúčasti objektivně důležitý důvod, proč se nemohl dostavit k jednání. Jak již totiž bylo uvedeno, podle § 74 odst. 1 přestupkového zákona lze věc projednat v nepřítomnosti obviněného z přestupku jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednávání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu.

Je sice skutečností, že pravý smysl má omluva učiněná ještě před událostí, která má nastat, nicméně k takové omluvě nejsou vždy objektivně podmínky (viz např. náhlé onemocnění). Proto také ani přestupkový zákon, ani správní řád nehovoří o omluvě předem, tedy ještě před událostí, která má nastat. Ustanovení § 74 odst. 1 přestupkového zákona hovoří o „náležité omluvě“ a ustanovení § 59 správního řádu o „bezodkladné omluvě správnímu orgánu s uvedením důvodů“. Z těchto ustanovení proto nelze dovodit, že se účastník řízení musí vždy omluvit předem, a to ještě před očekávanou událostí. To vždy závisí na okolnostech, za nichž došlo k pracovní neschopnosti. Obecně proto náležitou omluvou či bezodkladnou omluvou správnímu orgánu může být i omluva učiněná s určitým odstupem času po události, která měla nastat, jež podle konkrétních okolností splňuje znaky náležité či bezodkladné omluvy správnímu orgánu.

Z obsahu správního spisu plyne, že žalobce navštívil dne 29. 3. 2012 svého lékaře s tím, že již 14 dnů pozoruje stavy záchvatovité dušnosti spojené s kašlem, rýmou a dalšími projevy, přičemž byl bez teploty a spolupracoval. Z vystaveného zdravotního záznamu neplyne, že by jeho zdravotní stav vyžadoval upoutání na lůžko a vůbec již není rozhodnutím o dočasné pracovní neschopnosti, tedy dokladem o skutečnosti, která by mu dozajista bránila v účasti na nařízeném jednání. K těmto závěrům netřeba dělat žádné dokazování, ty jsou zřejmé na první pohled již jen z názvů obou listin. Že by se zdravotní stav žalobce přitom měl nějak rapidně zhoršit v době mezi 29. 3. 2012 a 2. 4. 2012, kdy byl přestupek projednán, to již žalobce nijak netvrdil ani nedokládal. Za plně dostačující měl právě, avšak mylně, zmíněný

zdravotní záznam, přičemž se navíc spokojil s jeho prezentací prvoinstančnímu správnímu orgánu jen cestou pošty. Tedy způsobem, který objektivně vzato nemohl zaručovat, že bude zásilka oprávněné úřední osobě včas doručena (v pátek odesláno, v pondělí v 9,00 hodin bylo jednání), k čemuž nakonec došlo. Přitom žalobci jistě nic nebránilo v tom, když již měl zato, že zde důvod omluvy je, učinit tak v dnešní době zcela standardním způsob, jako např. mailem či telefonem. Těchto možností však žalobce i pro krajský soud z nepochopitelných důvodů nevyužil.

Vzhledem k výše uvedenému se proto krajský soud ztotožnil se závěrem žalovaného, že v řízení o daném přestupku před správním orgánem I. stupně nebylo porušeno ustanovení § 74 odst. 1 přestupkového zákona, neboť byly splněny podmínky pro jeho projednání v nepřítomnosti žalobce. Nejen že se totiž žalobce neomluvil včas, ale jím uváděný důvod nemohl být uznán za důležitý. Nebylo porušeno ani základní právo žalobce podle čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (aby věc byla projednána v jeho přítomnosti a aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům), když si žalovaný vzniklou situaci zapříčinil zcela sám svojí liknavostí.

V těchto souvislostech nelze nezmínit, že dojde-li již k situaci, kdy není dána účastníkovi v prvoinstančním řízení příležitost vyjádřit se k věci, a to ať již z jakýchkoliv příčin, tak že by se dalo od něho očekávat, že již v odvolání alespoň naznačí, k jakým nesprávným závěrům správní orgán v důsledku toho došel. Nic takového ale žalobce neuvedl ani v odvolání, ani v žalobě. Zvláště markantní je to ve směru ke skutkové podstatě daného přestupku, když se žalobce omezil pouze na konstatování, že přestupek nespáchal. Žádnými argumenty však nevyvracel a nezpochybňoval závěry správních orgánů zúčastněných na řízení v tomto směru, tedy především záznam o přestupku pořízený silničním radarovým rychloměrem. Ostatně, co lze proti takovému to neosobnímu a nezávislou technickou cestou získanému důkazu důvodně namítat? Krajský soud se i proto ztotožnil se žalovaným v závěrech o spáchání daného přestupku žalobcem, a proto na ně v dalším i odkazuje, neboť jinak by musel jen jinými slovy říkat totéž.

Krajskému soudu proto nezbylo, než uzavřít, že v přezkoumávané věci bylo rozhodnuto v souladu s právním řádem, včetně mezinárodních smluv a práva Evropského společenství, nestranně, nezaopatřeno, skutkový stav věci byl zjištěn natolik úplně, že umožňoval rozhodnout ve věci a nebylo porušeno ani žalobcovo právo na projednání věci v jeho nepřítomnosti. Neshledal proto důvodným tvrzení žalobce, že se správní orgány zúčastněné na řízení neřídily ustanoveními § 2 odst. 2 a 3, § 3 a § 4 odst. 4 správního řádu a článkem 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Neopodstatněnou shledal rovněž námitku týkající se změny výroku prvoinstančního správního rozhodnutí, neboť touto změnou žalovaný pouze upřesnil skutkovou podstatu daného přestupku. Skutečnost, že žalobce nerespektoval nejvyšší povolenou rychlost v daném místě, že ji výrazným způsobem překročil, byla v důkazním řízení nezvratně prokázána, přičemž výše sankce za to nebyla závislá na tom, které z uvedených ustanovení zákona o silničním provozu bylo tímto jednáním vlastně porušeno. Zda § 18 odst. 3 ve spojitosti s jeho odst. 6 či § 4 písm. c) uvedeného zákona, neboť ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4. zákona o

silničním provozu je aplikovatelné na oba tyto případy spojené s překročením nejvyšší dovolené rychlosti. Změna výroku prvoinstančního rozhodnutí byla provedena v souladu s § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti krajský soud žalobu jako nedůvodnou ve výroku I. tohoto rozsudku podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V přezkoumávané věci měl úspěch žalovaný, ten se však práva na náhradu nákladů řízení nedomáhal a ze spisu není ani zřejmé, že by mu náklady řízení vznikly. Vzhledem k tomu nebyly žádnému z účastníků řízení ani přiznány (viz výrok II. tohoto rozsudku).

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 31. října 2013

JUDr. Pavel Kumprecht, v. r.
samosoudce